

Durmuş Hocaoğlu

Kangal Destânı

Yeniçağ, “Analiz”., 25 Haziran 2006, Pazar., s.08
“Analiz” Sıra No: 410; 2006-072; Haziran-11

YENİÇAĞ

Bu yazıyı kaleme aldığım Cuma-Cumartesi akşamına doğru, eklentisinde Sayın Mümtaz’er Türköne’nin Yeniçağ’a gönderdiği iddia edilen “Semboller ve Gerçekler” serlevhalı bir yazıyı ihtivâ eden ve doğrusu biraz garip bulduğum bir e-posta aldım. Garâbet iki türlü: Birincisi şu ki, mezkûr iki yazısı münâsebetiyle kaleme alınan mukabil tahrîrata toplu bir cevap ve tavzîh niteliğinde olmasına rağmen, muhtemelen Yeniçağ yönetimine gönderilmiş olan yazının niçin biz muharrirlere de gönderilme lûtfunda bulunulmadığı anlaşılır gibi değil; böyle dolaylı fikir teâtîsi de hiç görmedim doğrusu. Ancak asıl garip olan muhtevâ. Niçin? Niçin’e geçmeden, internet ortamında herkesin herkes adına birşeyler yazıp gönderebilmesine imkân veren teknolojik tuzaklar yüzünden, bu kabîl metinlere kuşku ile yaklaşılmasının gerekliliğini nazarı itibâre alarak fazlaca üzerinde durmaya değer addetmediğimi belirtmek isterim; zîra nefîceten — her ne kadar uslûp çok iknâ edici olsa da — metnin kelimesi kelimesine Sayın Türköne’ye âit olduğundan emîn olabileceğim söz konusu değil. Evet, bu sebeplere binâen üzerinde durmayı zâit addetmek istiyorum; ancak, son derece dikkatli ve nâzik bir lisanla kaleme alınmış olan yazıyı bir ân için şâyân-ı îtimad addedecek olursam, dile getirmek isteyeceğim, Sn. Türköne’nin asıl olarak şiddetli tepkiye yol açan bâzı tezlerindeki şaşkıncı ve daha da kuvvetlenmiş görünen ısrârından duyduğum rahatsızlık olacaktır. Bence, sâhip bulunduğumuz imkânları iyi ve verimli bir şekilde kullanarak medenî bir müzâkereyi tercih etmek daha faydalıdır.

Efendim; birkaç gün geçtiği için, özetlemek faydalı olur: Sn. Türköne, ülkemizin, vatanın ve devletin elden gittiği iddiasını despotik emellerine kalkan yapan birtakım karanlık kişilerin oluşturduğu çetelerin tehdit ve tasallutu altında bulunduğu tezinden yola çıkarak, bunun bir anlamda bir “sahte milliyetçilik” olduğunu söylemekte ve buradan da alâkasız bir şekilde “Milliyetçilik” ile “Bozkurt” ve “Ergenekon” arasında kurmuş olduğu bağ üzerinden harekete geçerek, bu çetelerin sahteliklerini isbat sadedinde olsa gerek, esâsen, Ergenekon’un bir Moğol efsânesi olduğu hâlde çalıntı yoluyla Türklere mâledildiğini ve, ayrıca, Türklerin hiçbir zaman Kurt Kültü ve/ya Kültürü ve hele Bozkurt ile bir alâkalarının bulunmadığına gelmekte ve en büyük infiâli doğuran büyük keşfini ortaya atmaktadır: Türkler için şâyet bir hayvan sembol olarak seçilecekse, bu, vahşî ve hâin – ve tabiatıyla “alçak” da denebilir - kurt değil, ancak ve yalnız, “damarlarında asil Türk kanı dolaşan Kangal Köpeği” olur demektedir.

Eh artık; burası bütün frenlerin boşaldığı yer olmaz da ne olur!

Fakat ilginçtir, Sn. Türköne, yukarıda bahse mevzû ettiğim ve kendisinin olup-olmadığından emîn olamadığım, hacimli yazısında, aynı fikri müdâfaa için, daha da ileri giderek, Kangal’ın fazîletlerini öylesine sayıp dökmekte ki, Câhız’ın “Türklerin Fazîletleri”ndeki ile bire-bir örtüşüyor diyebilirsiniz; hâşâ huzurdan, ha Türk, ha Kangal! Vâkıa, mükerreren, emîn olmadan eleştirmek asla doğru değil ammâ, farz-ı muhâl söz konusu metin şâyet aynıyla zâtına âit ise bir felâket: Bir kerre Kangal’a “köpek” veya “it” denerek aşağılanmamalı, bu hakka mugayir olmaktadır; çünkü “O” – yâni “Kangal” – ehl-i nâmustur, enstest yapmaz, eşine sâdıktır, yavrularına karşı müşfiktir; cessurdur, akıl küpüdür, mükemmel

bir taktisyen ve kusursuz bir stratejdir; fevkalâde dövüşkendir ve kurda meyda okuyan tek köpek — “köpek” derken aşağılamak yok! — “O”dur; şımartılmaktan, okşanmaktan, lâubâlilikten hoşlanmaz; saygı gösterir ve saygı bekler; oyun köpeği olmayı zül telâkkî eder, tam anlamıyla bir görev köpeğidir, kendisine verilen her görevi canı pahasına yerine getirir... Öyleyse, Kangal sâdece Türk’ün remzi olmakla kalabilemez; *“Bu ülkeyi içerde ve dışarıda koruyanların, iç ve dış güvenliğini sağlayanların benzemesi gereken yaratık Kurt değil, Kangal olmalıdır.”*

Bakındı hele!...

★ ★ ★

Bugün aslında Ergenekon’dan bahsedecektik, olmadı, yârına kaldı; ancak bu arada Sn. Türköne’den, “hayır bu metin bana âit değildir” meâlinde sahih bir açıklama gelirse göğsümdeki ağırlık hafiflemiş olacak, çünkü işbu Kangal Destânı giderek kerihleşmeğe başladı.

